

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

Barris a l'altre barri

La instal·lació de grans magatzems a diverses poblacions de la nostra geografia va canviant els costums i modifica l'aspecte de barris sencers. Fa vint-i-sis anys que visc al barri de Sant Antoni i he vist desaparèixer comerços d'activitats diverses, però amb el tret comú de fomentar la convivència. Ajudaven a fer que tots ens coneguéssim una mica millor, una cosa molt convenient quan s'han de compartir espais més aviat reduïts.

He fet el plany, altres vegades, d'aquestes desaparicions. Però com que el procés continua, prego que se'm disculpi la reiteració. Fins fa pocs anys, hi havia a tocar de

casa un baster, una botiga de plats i olles, una granja la propietat de la qual havia passat de pares a fills i encara conservava una vaga olor de quan tenia vaques a la rebotiga. M'interessa recalcar que, en tot cas, no es tractava d'una reminiscència que ofengués els sentits, perquè tot era d'una netedat impecable.

El baster, un home d'edat avançada, era providencial per reparar petites avaries: una sivella a punt de desprendre's del cinyell, la corretja malmesa d'una bossa o de l'estoig d'una màquina fotogràfica, la tanca d'un moneder... Allargava la vida d'objectes que ara llencem per falta d'assistència tècnica.

La botiga de plats i olles, actualment, s'ha transformat en una *boutique* de roba femenina d'última moda. La d'abans, la que ja no existeix, era una exposició permanent de terrissa utilitària i s'hi podien adquirir peces que, avui dia, són difícils de trobar.

Hi havia un adroguer a cada cantonada, tots ells amb clientela fidel. De cop i volta, va fer aparició el primer supermercat de la zona, petit en relació als que han vingut després, però ja va alterar antigues rutines. Tot seguit, va instal·lar-se a menys d'una travessia de distància, un altre supermercat una mica més gran. I en vingué un altre, i un altre, fins a arribar a un que ja és gran de

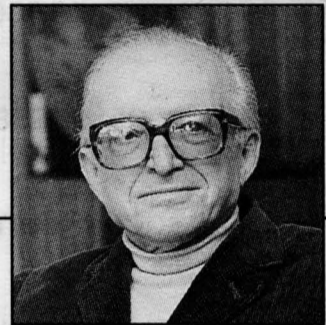
debò. Com a conseqüència quasi immediata, han desaparegut quatre adrogueries i només en queden un parell que em fa l'efecte que llanguixen.

L'adroguer que jo tenia, he estat a punt d'escriure "el meu", era el del senyor Duran. Dic "era" perquè com a adroguer ja no existeix, però espero i desitjo que gaudeixi de bona salut i d'una jubilació enraonada. El senyor Duran, un home alt i corpulent, tenia una gràcia natural en la conversa, un do que prodigava. Era un fanàtic del Barça, es mantenia al corrent de l'actualitat i, quan creia que calia discutir, discutia, sense parar esment en si una

opinió seva podia afectar-li el negoci (dins un ordre, naturalment). Jo hi anava sovint i, ara que hi penso, se m'acut que en aquella assiduitat hi tenien un paper preponderant les ganes d'escoltar els judicis del senyor Duran. Li dec algunes ocasions de riure i de somriure, sense ofendre'l, d'aquelles que sempre s'agraeixen. El senyor Duran tenia un gos petit, nerviós, que no s'estava mai quiet. Olorava els turmells de tots els compradors, però amb educació, no se l'hi coneixien —en el sentit que es podria témer— cap de les expansions pròpies dels gossos quan ensumen baixos. Un dia, en entrar jo a la botiga (buida de compradors en aquell moment), vaig veure el senyor Duran, dret davant el taulell, encreuat de braços i contemplant seriosament el gos. El qual, més inquiet que mai, anava amunt i avall de la botiga amb una mena de galop de pobre.

—Aquest gos és boig —digué el senyor Duran, amoïnats—. Si en comptes d'anar d'una banda a l'altra a la babalà hagués fet via en línia recta, ja hauria arribat a Badalona.

Ara, la cosa és diferent. Als supermercats, les converses solen reduir-se a demanar disculpes a les caixeres perquè no tenim monedes d'una peseta per a arrodonir el canvi.

Pere Calders

DUNIA LORDA